Emil DUMEA

Dieceza Romano-Catolică de Iași

Dieceza de Iaşi a fost înfiinţată în anul 1884 de către papa Leon al XIII-lea. Are o suprafaţă de 46.378 km^2, pe cuprinsul a opt judeţe (Botoşani, Suceava, Iaşi, Neamţ, Vaslui, Bacău, Galaţi, Vrancea), cu o populaţie de 4.680.995 de locuitori din care 5,2% sunt catolici.

In Moldova, numită şi Valahia Minor, creştinismul este prezent din antichitate, insă în formă organizată, din Evul Mediu de vîrf. In 1227 a luat fiinţă Episcopia de Milcov (1227-1241), în 1371 Episcopia de Siret (1371-1434), în 1418 Episcopia de Baia (1413-1523), iar în 1607 Episcopia de Bacău (1607-1818). Misionarii care activat aici erau călugări franciscani conventuali italieni, iezuiţi şi dominicani veniţi din Italia, Polonia şi Ungaria. După 1818, activitatea misionarilor catolici din Moldova a fost coordonată de la Iaşi, unde a funcţionat Vicariatul Apostolic al Moldovei (1818-1884), an în care a fost înființată actuala episcopie, primul episcope fiind Nicolae Iosif Camilli, calugăr Franciscan conventual. Cel dintâi episcop originar din Moldova, din Săbăoani, a fost Mihai Robu (1925-1944).

La 21 februarie 1978, papa Paul al VI-lea l-a numit administrator apostolic de Iaşi pe Preasfinţitul Petru Gherghel. La 14 martie 1990 a fost ales şi numit de papa Ioan Paul al II-lea episcop de Iaşi. La 29 septembrie 1999, papa Ioan Paul al II-lea l-a numit pe Mons. Aurel Percă episcop auxiliar de Iaşi, primind titlul canonic de episcop titular de Mauriana.

Oraşul Iaşi, reşedinţă episcopală, are o catedrală cu patronul "Adormirea Maicii Domnului". Sfinţită şi dată în folosinţă pentru cult la 15 august 1789, biserica din Iaşi,

care va deveni catedrală, a fost renovată de mai multe ori şi mărită în 1869. Lîngă vechea biserică catedrală se înalță noua catedrală închinată Sf. Fecioare Maria Regină, consacrată la data de 1 noiembrie 2005.

Dieceza de Iași este împărțită în 10 decanate cu 139 parohii (anul 2009), având un număr de peste 200.000 credincioşi, la care se adaugă zecile de mii ale celor ce lucrează în străinătate.

Institutul Teologic Romano-Catolic "Sf. Iosif"

Seminarul diecezan major Sf. Iosif din Iași a fost înființat în anul 1886 si funcționa în clădirile de lîngă episcopie.

Deja dinainte de cutremurul din 4 martie 1977, care a avariat grav vechiul edificiu al seminarului construit la începutul secolului al XX-lea, în timpul păstoririi episcopului Jacquet, se pusese problema extinderii lui, prin construirea a două clădiri pe laturile acestuia. Spaţiile vechiului seminar erau insuficiente şi improprii pentru funcţionarea normală a unui seminar. Însă timpurile erau anormale, adică regimul comunist nu permitea nicidecum construirea unui nou seminar, iar conducerea diecezei şi a seminarului a înţeles că singura variantă realizabilă era aceea a extinderii şi modificării pas cu pas (când şi cum se va putea) a vechiului edificiu. Ca atare, proiectul din 1972, înaintat autorităţilor statale de către pr. rector Eduard Ferenţ, a fost respins.

Cutremurul din primăvara anului 1977 a forţat lucrurile, în sensul că amplificarea vechilor spaţii devenise o necesitate vitală. Capela veche de la etaj nu mai putea fi folosită, şi ca atare a fost mutată în sala de sport de la parter, iar de dormit, se dormea şi pe holuri în paturi supraetajate.

. În acele timpuri dure, seminarul a fost vizitat de prelatul Wilhelm Reitzer, directorul centrului episcopilor germani „Europeische Hilfsfonds” din Viena, centru care pe parcursul a mai mulţi ani a contribuit la finanţarea noii construcţii a seminarului. Sprijinit moral în special de către părintele Ioan Ciuraru, părintele rector Petru Gherghel are marele merit de a fi obţinut autorizaţia construirii edificiului din faţă pe data de 22 februarie 1978, semnată de preşedintele Consiliului Popular al Judeţului Iaşi, Ion Iliescu.

Proiectul clădirii (A), ce cuprinde capela, birourile, sălile de clasă, biblioteca, sala de lectură şi spaţiile de locuit ale părinţilor profesori aparţine dl. inginer Gheorghe Hereş, şi tot dânsul va proiecta cu timpul amfiteatrul (B), ca şi corpul de legătură (C) dintre cele două clădiri din spate (D1 la sud şi D2 la nord, spre parc). Structura de rezistenţă a tuturor clădirilor aparţine dl. inginer Carmil Păuleţ şi dl. inginer Ion Cristea. Trebuie menţionat apoi inginerul Gheorghe Boronea, datorită căruia a fost introdusă o conductă de gaz metan suficientă pentru instituţia care îşi mărea considerabil dimensiunile. Corpurile C şi D sunt posterioare schimbărilor din decembrie 1989, si s-au construit în timp ce erau rectori actualul episcop auxiliar Aurel Percă și fostul rector, pr. Alois Bulai. Tot în acești ani a fost constuită casa surorilor, garajul, și amenajate spațiile înconjurătoare.

Proiectul capelei este marcat teologic de monograma lui Cristos, preotul şi maestrul nostru, al preoţilor şi seminariştilor, iar în teologia arhitectonică şi decorativă a capelei nu putem ignora rolul părintelui Eduard Ferenţ. Statuia Maicii Domnului din capelă a fost adusă în seminar în timpul războiului de la Surorile „Notre Dame”. Statuia sfântului Iosif a fost adusă de la Rădăuţi în 1972, prin donaţia pr. Iosif Krasler.

Finanţarea substanţială a construirii corpului de legătură C şi a celor două clădiri D1 şi D2, ca și a casei surorilor, a venit din Austria, un rol important avându-l prelatul Albert Holenstein, care locuiește actualmente în parohia Săbăoani.

Spaţiile verzi, atât din faţa seminarului, cât şi din spate, creează ambientul vital al acestei instituţii de formare sacerdotală, şi nu în ultimul rând vorbesc despre dragostea tăcută dar constantă a părintelui Anton Ghiurcă, un iubitor şi cultivator al naturii ce ne înconjoară.

Dacă aceste ziduri ar putea vorbi, cu siguranţă ar da mărturie despre puterea divină care poate fi obstaculată, dar nu învinsă în planurile sale. Credinţa, curajul şi clarviziunea părinţilor rectori, ale ordinariului diecezei în primul rând, ale părintelui Dumitru Gabor, generozitatea credincioşilor din dieceză şi din multe alte părţi, jertfele generoase şi senine ale seminariştilor, ale muncitorilor: iată persoanele prin care Dumnezeu şi-a zidit o nouă casă în inima diecezei. Acest seminar, inima diecezei, nu este o clădire rece, pur materială, ci reprezintă o mărturie vizibilă, materializată a unei credinţe inefabile, binecuvântată şi susţinută mereu de Dumnezeu, izvorul oricărui har şi binecuvântări.

Anul 2010